

Marc VAN DE LOOVERBOSCH

Wetstraatjournalist

Op de radio moet hij het meestal in een minuut uitleggen, maar in *De wissel van de macht* staat Marc VAN DE LOOVERBOSCH (60) 517 bladzijden stil bij de Belgische politiek sinds 1999, met kritische *sérieux*, maar ook humor en mededogen. „Elk drama waaide uiteindelijk weer over.”

‘De Matteüs-passie mogen zingen is eten en drinken voor mij’

Jozefien VAN HUFFEL

Twintig jaar al volgt hij voor de openbare omroep VRT het reilen en zeilen in de Wetstraat. Hij beloofde zichzelf dat hij daarmee zou stoppen wanneer hij er niet meer mee zou kunnen lachen of cynisch werd, maar tot vandaag blijft Marc VAN DE LOOVERBOSCH vooral enthousiast. „Het scenario van de Deense politieke televisieserie *Borgen* vinden we allemaal fantastisch. Wel, de Belgische politiek is beter. Die overtreft elke fictie.”

–Sommige van uw collega's publiceren geregeld. Waarom nu pas een eerste boek?

Ik had niet meteen die ambitie, maar Lannoo stelde de vraag en benadrukte dat ik volstrekt mijn zin mocht doen. In het radionieuws moet het altijd kort zijn. Als je duiding geeft, kun je wel linken leggen met het verleden, maar nooit te uitvoerig. Voor dit boek mocht ik ruim terugblikken naar interessante, ophefmakende of belangrijke gebeurtenissen die me bijbleven, van het einde van Dehaene tot het aantreden van Michel, en die in zekere zin verklaren wat er nu gebeurt.

–Wat vindt u jammer in die jaren?

Het feit dat vrouwen zoals Marianne Thyssen en ook Miet Smet niet de kans kregen te tonen wat ze werkelijk in hun mars hebben. Dat is niet hun schuld. Ik verwijt het de mannelijke politici. Had den de sterren gunstiger gestaan, dan waren zij beiden sterke premiers geweest.

Als je naar de foto van de regeringen kijkt, klopt er nog steeds iets niet. Zo ziet de wereld er niet uit. Tussen 2007 en 2011 stuurde koning Albert 22 keer een politicus het veld in – als verkenners, verduidelijker, depanneur. Tweeëntwintig keer was dat een man. Hoe meer vrouwen in de politiek, hoe beter. Met vrouwen op de eerste rij zou het er spontaner en natuurlijker toegaan, iets wat overigens ook geldt voor de Kerk.

–Is er desondanks vooruitgang?

Er is evolutie. De staatshervorming kostte een tijdlang veel aandacht en energie, die nu opnieuw naar een aantal grote problemen kunnen gaan. Naar armoede bijvoorbeeld, een fenomeen waarop politici tot nu toe de tanden stuk bijten, in tijden van



Marc Van de Looverbosch: „Ik kan mezelf niet als ‘ongelovig’ bestempelen. De *fond* blijft aanwezig.” © Frank Bahn Müller

laag- én hoogconjunctuur, en het klimaat. Die belangrijke thema's duiken slechts sporadisch op, in ronkende verklaringen vol grote woorden die dan weer uitgehold worden. Het gaat dus ontzettend traag, maar ik ben niet pessimistisch.

„Met meer vrouwen zou het er in de politiek spontaner en natuurlijker toegaan”

–Bent u naast hoopvol ook gelovig?

Ik kom uit een gelovig gezin met zeven kinderen. We waren kind aan huis in het karmelietenklooster in Berchem. Ik had zelfs de sleutel van de poort waar eigenlijk alleen de paters voorbij mochten. Later was ik actief in de Chiro, waar we probeerden om de klassieke Kerk een wat andere inkleuring te geven. Dat zoeken naar nieuwe vormen en manieren om het gezegd te krijgen, boeide me altijd enorm, maar helaas leidde het tot weinig. Ik heb

niets tegen de traditie, maar als alleen dat overblijft, dan is ergens een trein gemist.

Ik was in die tijd bijvoorbeeld gefascineerd door wat er in de Latijns-Amerikaanse Kerk gebeurde. De dynamiek daar en de visie op Kerk en samenleving hadden onze Kerk een inspirerende injectie kunnen geven. Nu pas, met paus Franciscus, is die link gelegd, maar in mijn ogen is het te laat. Ik grijp nog geregeld de kans om een kerkdienst bij te wonen en geniet daar dan van, maar denk ook steevast aan hoe het er anders zou kunnen uitzien.

–Zocht u dan een andere manier om geloof een plek te geven in uw leven?

Ik kan mezelf niet als ‘ongelovig’ bestempelen en merk dat de *fond* die in mijn jeugd werd gelegd, aanwezig blijft. Vorige zondag ging Braambos over trappistinnen. Dat boeit me, dus ik blijf kijken. Ook muziek brengt me bij het geloof. Ik zing in het koor deCHORALE en binnenkort zingen we nog eens de Matteüs-passie. Wel, dat is eten en drinken. Ik ken geen spirituele zoektocht, maar ben blij als de natuur, de stilte, een kerk of kunst op een onverwacht moment iets in me naar boven brengen.

De thema's waar de politiek raakt aan religie, volg ik wellicht ook met net iets meer aandacht dan anderen. Euthanasie bijvoorbeeld ligt aan beide zijden van het debat uiterst gevoelig. Een journalist moet verwonderd zijn en open luisteren naar alle stemmen, nooit zijn eigen inzichten laten primeren, niet te scherp reageren en vooral bijzonder zorgvuldig met dergelijke thema's omspringen.

–Straks moet de VRT zelf een levensbeschouwelijk programma maken. Is het huis daar klaar voor?

Die opdracht kwam uit de lucht vallen, maar ik ben er gerust op dat de VRT ze ernstig neemt. Ik vind het waardevol iets bij te leren uit en over religies. Als je naar de kwaliteit van sommige uitzendingen door derden kijkt, kan dat in een betere vorm. Tegelijk mogen we de rijkdom die nu in die uitzendingen zit, niet verliezen. Zullen mooie reportages over een klooster nog mogelijk zijn? Het is een uitdaging.